

*Inleiding op de viering:*

"De Mensenzoon is gekomen om te zoeken,  
en om te redden wat verloren was."

Dat is de slotzin van het evangelie vandaag.

Wie zijn verloren? Wat is verloren?

Als niemand het verlorene zoekt..., als niemand *zoekt*, dan blijft het verloren.

Als het onbegonnen werk is – een speld in een hooiberg...

Of als een mens zo onbereikbaar lijkt te zijn, zo op zichzelf of in zichzelf gekeerd...

Of als iemand zó iets fout heeft gedaan, dat die mens buitengesloten wordt, weg uit de  
gemeenschap, de familie..

Onbegonnen werk! Niemand zoekt nog, niemand probeert iets.

En die mens blijft 'verloren'.

Wat doet Jezus anders?

Daarover gaat het vandaag.

Lezingen: Wijsheid 11,23-12,2  
Lucas 19, 1-10

OVERWEGING

Wie is verloren? *Verloren*. Dat is nogal wat... Wie is verloren?

In de ogen van de mensen is Zacheüs in ieder geval verloren. Ze zagen hem niet staan,  
wilden hem ook niet zien staan. Want hij werkte immers mee met de Romeinse bezetter,  
Zacheüs inde de tolheffingen, de belasting. Hoofdamtenaar zelfs - was hij, van het tolwezen.  
Hij was rijk, en jawel, iedereen wist hoe dat kwam! Hij vroeg teveel geld en stak het in zijn  
eigen zak. Hartstikke fout, zo'n man. Verloren!

Wie was Zacheüs volgens Zacheüs zelf? Vond hij zichzelf verloren?

We weten het niet. Maar... hij had een verlangen.

Hij had over Jezus gehoord, een rabbi die veel bekijks trok, die tekenen deed. En die Jezus  
kwam in de stad.

Zacheüs wilde zien wie Jezus was: wie *is* die man, wie is hij ten diepste, zijn hart, zijn kern, z'n  
ziel. Zacheüs had een verlangen naar iets..., misschien wist hijzelf niet eens precies wat. Zo  
gaat dat met het diepe verlangen in een mensenleven.

Misschien had hij toch ergens een onvrede met zijn bestaan?

Een besef dat geld niet alles is., niet gelukkig maakt?

Natuurlijk voelde hij dat hij werd buitengesloten door de mensen.

Zacheüs wilde zien wie Jezus is.

Hij moest wel wat overwinnen. Heel de stad liep uit voor Jezus en Zacheüs moest zich  
begeven in de menigte die hem niet goedgezind was.

Hij was klein van gestalte en niemand was geneigd om plaats voor hem te maken, hem vóór te laten gaan.

Zacheüs klimt in een boom, slim! – Jezus zou daar langskomen.

Jezus komt daar langs, en dan gebeurt het: Zacheüs wordt gezien; hij was verloren en wordt gevonden!

“Vandaag moet ik in jouw huis te gast zijn!” Jezus heeft geen uitnodiging gehoord, maar hij heeft het verlangen van Zacheüs gehoord.

Zacheüs is zielsgelukkig en ontvangt Jezus vol blijdschap.

Een bijzondere ontmoeting..., maar.... is er méér tussen hen? Is er meer tussen Jezus en Zacheüs?

Jazeker! Jezus zegt het zo: “vandaag is dit huis heil ten deel gevallen.”

Dat wil zoveel zeggen als:

vandaag gebeurt het, hier is God aan het werk, hier wordt iemand gered, die verloren was. Zacheüs laat dat zien: het gaat hem niet meer om zijn geld. Hij geeft de helft van zijn bezit aan de armen en wat hij anderen heeft afgeperst, zal hij vierdubbel teruggeven. Dat is veel! Dat is de overvloed van een mens die opnieuw het leven heeft ontvangen.

Maar de mensen beginnen te mopperen: die populaire rabbi, voor wie ze gekomen zijn, haalt het in zijn hoofd om bij een uitgestotene, een collaborateur, bij een zondaar, zijn intrek te nemen. Maar Jezus noemt Zacheüs dan ‘een zoon van Abraham’, d.w.z. hij is een van ons.

En hij zegt:

“De Mensenzoon is immers gekomen om te zoeken, en te redden wat verloren was”.

En wij?

Willen wij zien wie Jezus is? Wie hij voor ons wil zijn?

Huist er in ons een verlangen? Een verlangen naar wat er ‘méér’ kan zijn in ons leven, een verlangen naar dat goddelijke, wat in het evangelie ‘heil’ wordt genoemd. Heelheid.

Een verlangen misschien vanuit gebrokenheid, vanuit verlorenheid, verlatenheid.

Een mens kan ontzettend verloren zijn, door verdriet, eenzaamheid, ziekte, doordat je in de steek gelaten bent, teleurgesteld, verwaarloosd. Of doordat je iets hartstikke fout gedaan hebt. Schuld, angst.

Zien wie Jezus is: degene die komt zoeken – en redden, wat verloren is.

Hij ging daarheen, waar anderen hun medemensen niet konden of wilden zoeken, want: onbegonnen werk, niet meer haalbaar.

Hij liet de niet-meer-gezochten, de ‘verlorenen’, zien, dat God door alle verbrokkeling en verscheurdheid van de ziel heen een beeld van hen bewaard heeft, zijn evenbeeld. Dat ook hun leven betekenis heeft, dat ook zij geliefd zijn. Dat er iets nieuws mogelijk is, in Gods naam.

Dat is een hoopvol woord, als je je verloren weet.

En het is een uitnodigend woord, om ook op die manier naar *elkaar* te kijken.

Tot besluit nog eens de hoopvolle woorden die we hoorden in de eerste lezing vandaag:

“Heer, heel de aarde is voor U als een stofje op de weegschaal, (...)”

Maar U ontfermt u over allen, en U bent in staat tot alles, - U kunt alles,  
en U let niet op de tekortkomingen van de mensen, opdat ze tot inkeer komen.  
U houdt immers van alles wat bestaat  
en verafschuwt niets van wat U geschapen hebt”.

Daar mogen wij op leren vertrouwen: dat de liefde van God zó groot is en alles en allen  
omvat. Zó trouw is God aan zijn schepping, aan ons.

Laten we even stil worden....